

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Gfv.VI.30.039/2024/7.

A tanács tagjai: Dr. Simonné dr. Gombos Katalin a tanács elnöke

Dr. Farkas Antónia előadó bíró

Dr. Döme Attila bíró

Dr. Madarász Anna bíró

Dr. Tibold Ágnes bíró

A felperes: ...

A felperes képviselője: Dr. Szepesházi Péter ügyvéd

Az alperes: ...

Az alperes képviselője: Dr. Szabó István Tamás Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szabó István Tamás ügyvéd)

A per tárgya: jelzálogjog törlése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.427/2022/6. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 22.P.23.007/2021/8. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 635.000 (hatszázharmincötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a meg nem fizetett 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes mint kölcsönadó és a felperes mint adós 2008. május 22-én kölcsönszerződést kötöttek, amelynek alapján az alperes svájci frank alapú kölcsönt nyújtott a felperes részére. Ugyanezen a napon a kölcsön biztosítására egy ingatlanra jelzálogszerződés is létrejött az alperes mint zálogjogosult és a felperes mint zálogkötelezett között. Az alperes javára 115.311 svájci frank és járulékai erejéig jelzálogjogot, továbbá a jelzálogjog biztosítására elidegenítési és terhelési tilalmat jegyezték be az ingatlan-nyilvántartásba.

[2] Az alperes 2014. február 24-én a felperes késedelmes teljesítése miatt a kölcsönszerződést magánokiratban azonnali hatállyal felmondta, majd 2019. november 11-ig írásban több alkalommal felhívta a felperest tartozásának rendezésére.

[3] A felperes 2021. március 15-i, a követelést biztosító jelzálogjog megszűnése iránti perindítást követően, 2021. szeptember 9-én került kiállításra a felmondásról közjegyzői tanúsítvány, majd az alperes a közjegyzői okirat záradékoltatásával 2022. január 28-án kezdeményezett végrehajtást a felperessel szemben.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[4] A felperes végleges keresetében az 1997. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Inytv.) 62. § (1) bekezdés c) pontja, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 264. § (1) bekezdése, 325. § (1) bekezdése, 326. § (1) bekezdése és 327. § (3) bekezdése alapján azt kérte, hogy a bíróság keresse meg az illetékes földhivatalt a fedezetként felajánlott ingatlan tulajdoni lapjának III/3. pontjában bejegyzett jelzálogjog, valamint III/4. pontjában bejegyzett elidegenítési és terhelési tilalom törlése érdekében, és kötelezze az alperest ennek tűrésére. Keresetét az Inytv. 62. § (1) bekezdés c) pontjára, a régi Ptk. 325. § (1) bekezdésére, 321. § (1) bekezdésére, 327. § (3) bekezdésére, 525. § (1) bekezdés e) pontjára, 326. § (1) bekezdésére, illetve 264. § (1) bekezdésére alapította.

[5] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a követelése nem évült el, az elévülést az általa az adósnak küldött írásbeli felszólítólevelekkel megszakította. Vitatta, hogy a Ptk. 327. § (3) bekezdése alkalmazható lenne a perbeli esetben.

Az első- és másodfokú ítélet

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletével a kereseti kérelemnek helyt adott.

[7] Határozata indokolásában megállapította, hogy a felmondásban megjelölt teljesítési határidő leteltét követő naptól, 2014. március 6-tól számított öt éven belül az alperes nem kezdeményezett végrehajtási eljárást a felperessel szemben. Az írásbeli felszólítások nem voltak alkalmasak az elévülés megszakítására, ezért megállapította, hogy az alperes követelése 2019. március 6-án elévült, amelynek következtében a régi Ptk. 264. § (1) bekezdésének megfelelően a jelzálogjog megszűnt, az Inyvtv. 62. § (1) bekezdés c) pontja alapján megalapozva a felperes törlés iránti keresetének a teljesítését.

[8] Az elsőfokú bíróság a BH2014. 151. számon közzétett eseti döntésre utalva kifejtette, hogy a keresetlevélhez csatolt közjegyzői okiratba foglalt szerződés és kötelezettségvállaló nyilatkozat alapján az alperes közvetlenül végrehajtható követelése az okiratban meghatározott határidő elteltével nemcsak esedékessé, hanem végrehajthatóvá is vált. Ezt követően az alperesnek módja és lehetősége volt végrehajtási kényszer alkalmazására, ezért irányadónak tekintette a régi Ptk. 327. § (3) bekezdésének szabályát, ami alapján csak a végrehajtási cselekményt lehet olyan célravezető jogérvényesítésnek tekinteni, ami az elévülés megszakadását eredményezi. Utalt arra, hogy ezt nem befolyásolta, hogy az 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 23/C. § (2) bekezdése értelmében a felmondás közokirati tanúsítása a végrehajtási záradék kibocsátásának előfeltételét képezte. Rámutatott arra, hogy a felmondással a követelés végrehajtási úton való érvényesítésének valamennyi feltétele bekövetkezett, és kizárólag az alperes döntésétől függött, hogy kéri-e a felmondásról közjegyzői tanúsítvány kiállítását. Mindezek alapján a keresetnek helyt adott.

[9] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította. Abban egyetértett az elsőfokú bírósággal, hogy a Kúria ítélkezési gyakorlata szerint (Kúria Pfv.I.20.993/2021/5., Pfv.I.20.910/2020/8., Pfv.I.21.122/2018/6., Pfv.I.20.360/2013/6., Pfv.I.20.184/2013/9.) a végrehajtható követelést tartalmazó záradékolható közjegyzői okirat a régi Ptk. 327. § (3) bekezdése alkalmazásának szempontjából a végrehajtható határozattal esik egy tekintet alá. A másodfokú bíróság utalt a BH2014. 151. számú döntésre, amely szerint: amennyiben a követelés más hatósági eljárás közbeiktatása nélkül, közvetlenül kikényszeríthető, irányadó a régi Ptk. 327. § (3) bekezdésének a szabálya, és az elévülést csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg.

[10] Ugyanakkor a régi Ptk. 327. § (3) bekezdése attól az időponttól kezdődően alkalmazható, amikor a követelés végrehajtási úton való érvényre juttatásának valamennyi feltétele bekövetkezett {BH2014. 151., Pfv.21768/2016/8. számú ítélet [11] bekezdése}. Kifejtette, hogy ez az időpont a végrehajtási záradékkal való ellátáshoz szükséges, a Vht. 23/C. §-ának mindenben megfelelő közjegyzői okirat rendelkezésre állásának időpontjával azonos {Kúria Pfv.I.20.993/2021/5. számú ítélet [11] bekezdése, Pfv.I.20.910/2020/8. számú ítélet [17]-[18] bekezdése, Pfv.I.20.360/2013/6. számú ítélet}. Rámutatott arra, hogy a még nem esedékes kötelezettségvállalásról készült közjegyzői okirat a Vht. 23/C. § (2) bekezdésére, illetve a 3/2020. Polgári jogegységi határozat indokolása 3. pontjában kifejtettekre figyelemmel kizárólag azon a napon válik alkalmassá arra, hogy a közjegyző végrehajtási záradékkal lássa el, amikor a végrehajtást kérő azt is közokirattal tanúsítja, hogy a feltétel bekövetkezett, a követelés felmondás következtében esedékessé vált. A perbeli esetben a szerződéskötés napján közjegyzői okiratba foglalt szerződés és kötelezettségvállalás kizárólag a Vht. 23/C. § (1) bekezdésében előírtakat tartalmazta, az okirat azáltal vált végrehajthatóvá a Vht. 23/C. § (2) bekezdése szerint, hogy az alperes a követelés esedékessé válását is közokirattal tanúsította. Ez nem a szerződés felmondásakor, hanem csak 2021. szeptember 9-én történt meg. A másodfokú bíróság rámutatott arra: önmagában a felmondás közjegyzői tanúsításának a lehetősége, illetve a 2014. február 28-ét követően a felmondás közjegyzői tanúsításának a kiállításával való késlekedés az elévülés szempontjából nem volt az alperes terhére értékelhető, mivel az alperes nem volt elzárva attól, hogy a közvetlen

végrehajtás lehetőségét „félretegye” és marasztalás iránt indítson pert, amely esetben a Kúria Pfv.I.20.910/2020/8. számú ítélete szerint az elévülés megszakadásának megítélése során nem a közvetlen végrehajtás régi Ptk. 327. § (3) bekezdésében meghatározott szabálya, hanem a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése az irányadó. Az alperes írásbeli felszólításai ezért a követelésének elévülését megszakították.

[11] A másodfokú bíróság kiemelte, hogy a Kúria olyan ügyekben hozott közzétett határozatai jelen ügy szempontjából nem relevánsak, amelyekben magából közjegyzői okiratból megállapítható volt a követelés teljesítési határidejének eltelte és a követelés esedékessé válása, vagy a felmondás azonnali közjegyzői tanúsítását követően indult végrehajtás, mert ezekben az ügyekben nem merült fel kifejezetten a magánokiratba foglalt felmondáshoz kapcsolódóan a Vht. 23/C. § (2) bekezdésében foglaltak teljesülésének a kérdése. Egyetlen hivatkozott kúriai határozattól kívánt ítéleti döntésével eltérni azzal az indokkal, hogy megítélése szerint a Pfv.I.21.768/2016/9. számú kúriai határozat és annak indokolása – amely szerint a magánokiratba foglalt felmondás hatályosulásának időpontjától kezdődően alkalmazható a régi Ptk. 327. § (3) bekezdésének szabálya annak ellenére, hogy nem valósult meg a közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal való ellátásának a Vht. 23/C. § (2) bekezdésében előírt feltétele, mert még nem került sor a kölcsönszerződés felmondásának közokirattal való igazolására – nem áll összhangban az e tárgyban közzétett egyéb kúriai határozatokban kifejtett egységes jogi állásponttal, amely szerint a végrehajtási záradékkal ellátható közokirat csak akkor esik egy tekintet alá a követelés érvényesítése iránt indított, a követelés elévülését megszakító eljárásban hozott végrehajtható határozattal, ha maradéktalanul megvalósult az okirat végrehajtási záradékkal való ellátásának valamennyi törvényi feltétele. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a keresetet elutasította.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[12] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

[13] Megsértett jogszabályhelyként a régi Ptk. 327. § (3) bekezdését, a Vht. 57. § (1) bekezdését és a Pp. 346. § (5) bekezdését jelölte meg., továbbá hivatkozott arra, hogy a jogerős ítélet jogkérdésben eltér a Kúria közzétett határozatától.

[14] Kifejtette, hogy a közvetlen végrehajthatóságnak nem a közokiratba vagy magánokiratba foglalt felmondás az alapja, hanem a tartozáselismerést tartalmazó közjegyzői okirat. A felmondás okirati formája a jogvita elbírálása szempontjából irreleváns. Hangsúlyozta, hogy a magánokiratban történt felmondás tanúsítása kifejezetten csak a végrehajtási záradék kiállításához szükséges, a végrehajtandó követelés elévülésére nincs hatása. Az ezzel ellentétes álláspont a régi Ptk. 327. § (3) bekezdésének a megkerülése lenne, ugyanis úgy biztosítaná az elévülés megszakítását a kötelezethez intézett felszólításokkal, hogy közben a jogosultnak bármikor módja nyílna a közjegyző által elrendelhető közvetlen végrehajtás megindítására is. Hivatkozott arra, hogy az alperes nem indított marasztalási keresetet a felperes ellen, így a régi Ptk. 327. § (1) bekezdésének alkalmazása nem lehet jelen perre irányadó. Kifejtette: a Kúria a másodfokú bírósággal ellentétben határozataiban nem állította, hogy magánokirati felmondás esetén a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése az irányadó.

[15] A felperes felülvizsgálati kérelme szerint a másodfokú bíróság megsértette a Pp. 346. § (5) bekezdését, mivel indokolásában a jelen perhez nem kapcsolható tényállás alapján indokolta az ítéletét.

[16] Hivatkozott három olyan kúriai ítéletre (Pfv.I.21.083/2018/9., Pfv.I.21.768/2016/9., Pfv.I.21.194/2021/4.), amelyben a felmondás magánokirati formában történt. Ezekre figyelemmel állította, hogy a másodfokú bíróság a régi Ptk. 327. § (3) bekezdése megsértésével hozta meg az ítéletét.

[17] A felperes hivatkozott arra is, hogy a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Kúria Pfv.I.20.910/2020/8. számú ítélete [24] bekezdését, amely szerint az alperesnek az elévülési időn belül kellett volna a közvetlen végrehajtás lehetőségével élnie, nem írásbeli felszólítást küldenie a felperesnek.

[18] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében – tartalmilag – a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Állította, hogy jelen ügyben a régi Ptk. 327. § (3) bekezdésében meghatározott végrehajtható határozat 2021. szeptember 9-én keletkezett, ezért megalapozatlan az az álláspont, amely szerint a magánokirati felmondás következtében a követelés elévülését a régi Ptk. 327. § (3) bekezdése alapján csak a végrehajtási cselekmények szakították meg. Hangsúlyozta, hogy ebben az esetben az elévülés megszakítása tekintetében a régi Ptk. 327. § (1) bekezdését kell alkalmazni, amelyre figyelemmel a felszólítások az elévülést megszakították.

[19] A felperes 2023. október 3-án kelt beadványában a felülvizsgálati kérelmét kiegészítette.

[20] A felperes a tanács tagjaival szemben a per elintézéséből történő kizárás iránti kérelmet is előterjesztett, ezt a Kúria Pk.II.24.661/2024/2. számú végzésével elutasította.

A Kúria döntése és jogi indokai

[21] A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és azt az alábbiak szerint nem találta jogszabálysértőnek.

[22] A Pp. 406. § (1) bekezdése értelmében a jogerős ítélet felülvizsgálatát az ügy érdemére kiható jogszabálysértésre, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással lehet kérni. A Pp. 413. § (1) bekezdése és – az eljárásjogi tárgyú elvi iránymutatásoknak az új Pp. hatályba lépése folytán történő felülvizsgálatáról szóló 1/2017. Polgári jogegységi határozat alapján a Pp. hatálya alá tartozó ügyekben is alkalmazandó – a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II.15.) PK vélemény értelmében a felülvizsgálat rendkívüli perorvoslati jellegéből következik, hogy a Kúria kizárólag azokat a megjelölt, tartalmában is kifejtett anyagi és eljárásjogi jogszabálysértéseket vizsgálhatja, amelyeket a fél a felülvizsgálat előterjesztésére nyitva álló 45 napos határidőben előterjesztett. Erre figyelemmel a Kúria a felperes felülvizsgálati kérelem kiegészítéseként előterjesztett, kibővített jogi érvelését nem tudta figyelembe venni.

[23] A Kúria előjáróban rögzíti, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében írtakkal szemben arra helyesen mutatott rá a másodfokú bíróság, hogy a perbeli esetben az ügyletkötés napján közjegyzői okiratba foglalt szerződés és kötelezettségvállalás kizárólag a Vht. 23/C. § (1) bekezdésében előírtakat tartalmazta. A felülvizsgálati kérelemben hivatkozottakkal ellentétben nem önmagában ezeken alapul a közvetlen végrehajthatóság {Kúria Pfv.21694/2017/7 [15]}. A szerződés (magánokiratban történt) felmondásakor a követelés

esedékessé vált, azonban a kölcsönszerződés alapján a teljes tartozás összegére végrehajtási záradék kibocsátására csak akkor kerülhetett sor, ha a Vht. 23/C. § (2) bekezdése szerinti feltételek is teljesültek, azaz az alperes a követelés esedékessé válását is közokirattal tanúsította (Kúria Pfv.20.876/2022/4, Pfv.22.003/2017/5, Pfv. 22.012/2017/5.). Ez pedig csak 2021. szeptember 9-én történt meg. Erre figyelemmel a magánokirattal történt felmondás jogi következményinek, az e körben a felülvizsgálati kérelemben felhívott bírói gyakorlatnak a jogvita elbírálása szempontjából nincs jelentősége.

[24] A jogvita elbírálása szempontjából legjelentősebb, a régi Ptk. 327. § (3) bekezdésének helyes értelmezése kérdésben pedig a másodfokú határozat meghozatalát követően a végrehajtási záradékkal ellátható közjegyzői okiratba foglalt követelés elévülésének a kérdéséről olyan jogegységi határozat [a Magyar Közlönyben 2023. december 27-én közzétett 9/2023. (Jpe.IV.60.038/2023/12.) számú jogegységi határozat (a továbbiakban: JEH)] született, amely a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 42. § (1) bekezdése alapján a bíróságokra, így a Kúriára is kötelező, így a Kúria jelen ügyben eljáró tanácsa is ezt a jogértelmezést követi.

[25] A Kúria a jogerős ítélet azon kiinduló megállapításával nem értett egyet, hogy a végrehajtható követelést tartalmazó záradékolható közjegyzői okirat a régi Ptk. 327. § (3) bekezdése alkalmazásának szempontjából a végrehajtható határozattal esik egy tekintet alá.

[26] A JEH értelmében a jogalkotó a régi Ptk. 327. § (3) bekezdésében az (1) bekezdés szerinti, az elévülést megszakító bírósági igényérvényesítés vagy azzal egy tekintet alá eső igényérvényesítést szolgáló eljárás lefolytatását követő elévülési szabályokat fogalmazott meg arra az esetre, ha az elévülést megszakító eljárásban végrehajtható határozatot hoztak. A régi Ptk. 327. § (3) bekezdése alkalmazásának három konjunktív feltétele: 1.) az elévülési idő megkezdődött, 2.) az elévülés megszakadt és azt egy, az annak megszakítására alkalmas eljárás megindítása szakította meg, 3.) ebben az eljárásban végrehajtható határozatot hoztak, függetlenül attól, hogy az jogerős-e vagy sem.

[27] Az első feltétel tekintetében a régi Ptk. 326. § (1) bekezdése irányadó, amely szerint az elévülési idő a követelés esedékessé válásának időpontjában kezdődik el.

[28] A 2. és 3. feltétel tekintetében a közjegyző tevékenységét és annak eredményét szükséges dogmatikai értelemben minősíteni. Amikor a közjegyző záradékkal látja el az arra alkalmas okiratot (a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény 112. §, Vht. 23/C. §), nem hoz határozatot; tevékenysége – bár annak során hatósági jogszolgáltató tevékenységet fejt ki – nem ítélező tevékenység, jogvitát nem dönt el; a követelést, annak megalapozottságát nem vizsgálhatja (1423/B/2010. AB határozat). Az adósnak a követelést vitatni nem a közjegyzői eljáráson belül, hanem az esetleges jogsértő végrehajtással szemben, bírósági eljárás során van módja [46/1991 (IX.10.) AB határozat]. Mindebből következően a közjegyző vizsgált eljárása nem tekinthető a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése szerinti, az elévülést megszakító eljárásnak, mivel nem teljesül a (3) bekezdés alkalmazásának az előzőekben kiemelt 2.) és – határozat hiányában – a 3.) feltétele sem.

[29] A régi Ptk. 327. § (3) bekezdésének helyes tartalma tehát az, hogy a vizsgált rendelkezés alkalmazásának köre egyedül az elévülési időt megszakító eljárás során hozott végrehajtható határozatok esetére szűkíthető. A régi Ptk. 327. § (3) bekezdése nem érthető és nem alkalmazható ehhez képest kiterjesztően, a közjegyzői okiratok végrehajtási záradékolására (ugyanazt az értelmezést tartalmazza: Kúria Gfv.30.487/2023/2.). Miután a jogosultnak nincs jogszabályi kötelezettsége arra, hogy egy záradékolható okirat esetén követelését közvetlen végrehajtás útján érvényesítse, ilyen kötelezettség hiányában pedig annak elmulasztása sem vezethet jogvesztéshez.

[30] A fentiekből következik – ezt kimondja a JEH rendelkező része is –, hogy a régi Ptk. 327. § (1) bekezdésében felsorolt cselekmények akkor is megszakítják a követelés elévülését, ha a közjegyzői okiratba foglalt követelés végrehajtási záradékkal történő ellátásának a Vht. 23/C. § (1) és (2) bekezdése szerinti feltételei fennállnak.

[31] Az a perben nem volt vitás, hogy az alperes több alkalommal felszólította a felperest a tartozása rendezésére, mielőtt a felperessel szemben közvetlen végrehajtást kezdeményezett. Mindezek alapján a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése alapján a fizetési felszólítások az elévülést megszakították arra tekintet nélkül, hogy a közjegyzői okiratba foglalt követelés végrehajtási záradékkal történő ellátásának fennálltak-e a Vht. 23/C. § (1) és (2) bekezdése szerinti feltételei (JEH [31]). A felszólítások elévülést megszakító jogkövetkezményét – más dogmatikai alapon ugyan, de a jogvita érdemét illetően helyesen – megállapította a másodfokú bíróság is, ennek folytán nem sérült a Vht. – végrehajtási jognak a végrehajtandó követeléssel együtt való elévülését kimondó – 57. § (1) bekezdése sem.

[32] A felperes további jogszabálysértésre való hivatkozásával összefüggésben a Kúria utal arra, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 346. § (5) bekezdésének megsértése nélkül hozott határozatot. A jogerős ítéletben a másodfokú bíróság az indokolásra vonatkozó törvényi követelményeknek eleget tett, részletesen megindokolta, hogy miért eltérő az álláspontja az elsőfokú bíróságétól. A jogerős ítélet jogi indokolása tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és azok értelmezését, abból pedig, hogy ezekkel az indokokkal a felperes nem ért egyet, nem következik a jogerős ítélet jogszabálysértő jellege. A fentebb részletezett okból a felperes által a jogerős ítélet indokolási hibájaként felrótt eltérő tényállású ügyekre való hivatkozásnak egyebekben sem lehetett jelentősége, annak a kötelezettségének pedig eleget tett a másodfokú bíróság, hogy a Kúria határozatától való eltérését megindokolta.

[33] A fentiekén túl a felülvizsgálati eljárásban a Kúria határozatától a perben releváns elvi jogkérdésben való eltérés megítélésének más okból sem volt jelentősége. A másodfokú határozatot követően elfogadott JEH ugyanis megállapította, hogy a Pfv.20.910/2020/8. számú kúriai határozat nem áll összhangban a régi Ptk. elévüléssel kapcsolatos rendelkezéseivel és annak rendszerével (JEH [31] bekezdés), ezért azt is kimondta, hogy a Kúria Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett Pfv.20.910/2020/8. számú határozata és az azzal azonos tartalmú egyéb határozatok a továbbiakban kötelező erejüként nem hivatkozhatóak. A felperes felülvizsgálati kérelmében csak ilyen határozatokat jelölt meg a jogkérdésben való eltérés körében, így a precedensserővel már nem rendelkező kúriai határozatoktól való eltérés sem lehetett alapos felülvizsgálati kérelem alapja.

[34] A kifejtettek értelmében a Kúria az érdemben helyes jogerős ítéletet – a JEH kötelező jogértelmezésére is figyelemmel részben eltérő jogi indokolással – a Pp. 424. § (1) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

[35] A felülvizsgálati kérelem nem vezetett eredményre, ezért a Kúria a Pp. 405. § (1) bekezdése és a 364. §-a folytán alkalmazott Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes javára a jogi képviselővel felmerült felülvizsgálati eljárási költség megtérítésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdés alapján a kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányban állóan, a 4/A.§-ra figyelemmel áfával növelten állapított meg.

[36] A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték a Pp. 95. § (1) bekezdés *c)* pontja alapján az állam terhén marad.

[37] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 376. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján – kérelemre – tárgyaláson bírálta el.

[38] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja zárja ki.

Az alkalmazott jogszabályok és az alkalmazott joggyakorlat

[39] A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 327. § (1) és (3) bekezdés;

[40] 9/2023. Jogegységi határozat (Jpe.IV.60.038/2023/12.)

A döntés elvi tartalma

[41] A követelés elévülésének megszakítására a régi Ptk. 327. § (1) bekezdése az irányadó akkor is, ha fennállnak-e a közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal történő ellátásának feltételei. A jogosult számára csak lehetőség, nem pedig kötelezettség a közvetlen végrehajtás megindítása.

Budapest, 2024. május 29.

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Farkas Antónia s.k. előadó bíró, Dr. Döme Attila s.k. bíró, Dr. Madarász Anna s.k. bíró, Dr. Tibold Ágnes s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

S.K.

bírószági ügyintéző